

24 Οκτωβρίου 2019

Η Θεία Λειτουργία του Αγ. Ιακώβου του Αδελφοθέου την επόμενη μέρα (Ιερομόναχος Ελευθέριος Μπαλάκος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

23/10/2019

Σήμερα είναι η εορτή του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου!

Κάποιοι Επίσκοποι και πρεσβύτεροι έχουν την συνήθεια να τελούν την Θεία Λειτουργία που φέρει το όνομα του Αγίου Ιακώβου.

Δεν θα μπω στην συζήτηση για το κατά πόσο είναι αυθεντική ή ψευδεπίγραφη, κατά πόσο είναι πρωτοχριστιανική ή μεταγενέστερη. Η Λειτουργία είναι κτήμα της Εκκλησίας και δεν θα πρέπει να ψάχνουμε μόνο την ιστορική εξέλιξη του αρχικού πυρήνα της. Όταν κάτι είναι δικό σου ,κρατώντας το αυθεντικό και με την πρώτη πνευματική του φρεσκάδα, το εξελίσσεις και το επενδύεις για να ανταποκρίνεται στις ανάγκες της λατρεύουσας κοινότητας.

Προσωπικά μου αρέσει η Λειτουργία αυτή γιατί έρχεται να μας θυμίσει έναν άλλο τρόπο. Έναν τρόπο λατρείας ,ζωής και ύπαρξης της Εκκλησίας αλλιώς. Που θυμίζει κάπως την Εκκλησία που διαβάζουμε στις Πράξεις των Αποστόλων και στα κείμενα των πρώτων Πατέρων και όχι τόσο την Βυζαντινή μεγαλοπρέπεια και χλιδή που εν τέλει επικράτησε στην Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία.

Χαίρομαι λοιπόν να τελείται! Μου φαίνεται όμως αρκετά υποκριτικό για μια μέρα να παριστάνουμε τους πρώτους χριστιανούς κληρικοί και λαϊκοί και την επόμενη ημέρα να επιστρέφουμε στην μεγαλοπρέπεια και στον συνήθη τρόπο.

Δεν προβληματιζόμαστε άραγε; Δεν μας απασχολεί μήπως μερικά «πράγματα» απ' την Θεία Λειτουργία του Αγίου Ιακώβου πρέπει να πάρουμε μαζί μας και την

επόμενη ημέρα; Στις 24 Οκτωβρίου τι μας έμεινε δηλαδή;

Μερικά ζητήματα που κατά την γνώμη μου πρέπει να μας απασχολήσουν:

1. Η απλότητα: Όσοι πιο απλοί είμαστε στην λατρεία τόσο περισσότερο αφήνουμε να φανερωθεί ο Χριστός. Σεμνές κινήσεις στην τέλεση ,απλά άμφια που θυμίζουν τους λειτουργούς που βλέπουμε στις αγιογραφίες, και όχι την Αγία Σοφία Κων/πόλεως και τις αυτοκρατορικές χοροστασίες.

2. Συμμετοχή του λαού: Έντονος ο ευχητικός λόγος. Οι λεγόμενες ευχές της λειτουργίας δεν είναι για τον λειτουργό ιερέα και μόνο. Αυτό το καταλαβαίνουμε από την «εις επήκοον» ανάγνωση που βοηθάει στην κοινή προσευχή και των καταρτισμό των πιστών! Είναι γραμμένες σε πληθυντικό αριθμό οι ευχές αυτές γιατί αφορούν το εκκλησίασμα στο σύνολο του. Με τη μυστική απαγγελία και την κατ' ουσίαν απόκρυψη του απ' το εκκλησίασμα στερούμε τους λαϊκούς αδελφούς μας από προσευχές σπουδαίες και υψηλές και κυρίως απ' το «δικαίωμα» που έχουν ,»δικαίωμα» που απορρέει από το Βάπτισμα και το Χρίσμα που έχουν λάβει με το οποίο ανήκουν «στο άγιο έθνος, το βασιλικό ιεράτευμα» και όπως τόνισε ο μεγάλος θεολόγος Παναγιώτης Τρεμπέλας στην Λατρεία έχουμε συν-ιερουργία κλήρου και λαού! Προς τί η συνήθεια αυτή; Μια κακή κληρονομιά της Τουρκοκρατίας είναι ,που η Εκκλησία ευρισκόμενη τότε σε πνευματική παρακμή και αγραμματοσύνη έκανε αυτό το οποίο συνηθίζουμε και σήμερα γιατί θεωρούμε την κακή συνήθεια παράδοση μας. Μεγάλο το ζήτημα!

Η συμμετοχή φαίνεται επίσης και απ' την κοινή απαγγελία του «Πιστεύω», του «Πάτερ ημών» και επειδή οι ύμνοι είναι απλοί σε ότι ακόμη μπορούν αν ψάλουν όλοι μαζί. Μακάρι να το βλέπαμε αυτό και σήμερα στους Ναούς. Ένα εκκλησίασμα ζωντανό, μια καρδιά και μια ψυχή που θα ψάλει και θα προσεύχεται και θα τελεί με τον λειτουργό την Ευχαριστία και όχι ανθρώπους που τα βλέφαρα τους κλείνουν απ' την αποχαύνωση και την βαρεμάρα ή που ψάχνουν ευκαιρία να κάνουν ένα «διάλειμμα» ψάχνοντας να βρουν ευκαιρία να κάνουν κουβέντα με τον διπλανό τους μια που έχουν καταλάβει-δυστυχώς- πως η λειτουργία είναι υπόθεση του παπά και του ψάλτη μόνο !

Τέλος η ανταλλαγή του ασπασμού της ειρήνης με τους διπλανούς μας ,μας βοηθάει να ανοιχτούμε και να καταλάβουμε πως η Εκκλησία δεν είναι ατομικό γεγονός αλλά υπόθεση της κοινότητας. Μόνο μέσα στην κοινότητα των πιστών σωζόμαστε-δηλαδή υπάρχουμε εν ολοκληρία-και όχι μόνο όταν εκπληρώνουμε και ικανοποιούμε τις ατομικές θρησκευτικές μας ανάγκες!

Είθε ο Άγιος Ιάκωβος που γιορτάζει σήμερα ,και που μερικοί τελούν και την λειτουργία που φέρει το όνομα, του να μας προβληματίσει! Να προβληματίσει

όσους επιμένουν να βλέπουν την Εκκλησία όχι σαν μουσείο αλλά ως σπίτι και οικογένεια πνευματική!